

„Levélária”

A kreatív írásműhely foglalkozásai

A foglalkozások vezetője Demény Péter

Kérdései:

Miért választjuk ezt a formát?

Mit habzsol fel, mi marad ki belőle?

Mire jó a "nyílt levél"?

Ki a címzett, és milyen az üzenet?

Felhasznált szövegek :

1. Ambrus Judit, Parti Nagy Lajos: Levelek Parti Nagy Lajoshoz, Beszélő, 2006. november, Évfolyam 11, Szám 11., <http://beszelo.c3.hu/cikkek/levelek-parti-nagy-lajoshoz>

2. Antonin Artaud levele Anaïs Ninhez, Latin betűk az irodalmi olvasóterem blogja, 2013. november 19., kedd, <http://irodalmiolvasoterem.blogspot.ro/2013/11/antonin-artaud-levele-anais-ninhez.html>

3. Titkos szerelmi levelezés – Levendulás levelek 1.-5. levél, Báthorpataky Adél és Töbörzsöki Alfréd levelezése, Kultúrpart, 2011. december 27., http://www.kulturpart.hu/irodalom/27443/titkos_szerelmi_levelezes_levendulas_levelek_1_level

http://www.kulturpart.hu/irodalom/27539/titkos_szerelmi_levelezes_levendulas_levelek_2_level

http://www.kulturpart.hu/irodalom/27692/titkos_szerelmi_levelezes_levendulas_levelek_3_level

http://www.kulturpart.hu/irodalom/27863/titkos_szerelmi_levelezes_levendulas_levelek_4_level

http://www.kulturpart.hu/uzenet_a_foldrol/28187/a_komp_ele_vetem_magam_ez_bizonyos

Közzétéve a *Beszélő* oldalon (<http://beszelo.c3.hu>)

[Beszélő folyóirat \(/archiv\)](#) > [2006. november, Évfolyam 11, Szám 11 \(/szamok/2006-november\)](#) > [Kultúra \(/cikkrovatok/kultura\)](#) > [Levelek Parti Nagy Lajoshoz](#)

Levelek Parti Nagy Lajoshoz

[Ambrus Judit](http://beszelo.c3.hu/szerzok/ambrus-judit) ^[1], [Parti Nagy Lajos](http://beszelo.c3.hu/szerzok/parti-nagy-lajos) ^[2]

[1 hozzászólás \(/print/605#comments\)](/print/605#comments)

Parti Nagy Lajos és Ambrus Judit levélváltása

Kedves Lajos, midőn ezt írom, zord a lelkem, mint behabart cimbalom, de ne is próbáljál mobiltelefonnal szókkal szándékomtól eltéríteni, mert nem. Együtt akartam válaszolgatni az olvasóink kérdéseire teVéled, igen, mert tudom, de nem, mert azt is tudom. Végignéztem a Hozzánk (értsd: nagy há), mit Hozzánk?! (szintén nagy), épphogy nem hozzánk intézett leveleket, és rájöttem, ezeket csak Te érdekeled. Egy, ein apró levél nem íródott hozzám, mert ezek már nyolcasnak is szárazak, ezek a hoválettmarok, ezek a valahonnai unitangok, ezek, akik még nyilván sosem voltak egymáséi. Csináld csak egyedül, válaszolj a kérdéseikre, Neked szólnak. Engem telefonilag megtalálsz, vagy estelente a műkörömművésznél, tudod. Én mostan elhüpp.

Sárbogárdi Jolán

PS: Ha kicsit is számítok, válaszolj minden olvasó levelére.

Tisztelt Parti Nagy Úr!

Gimnáziumi tanár vagyok, mi több, nyugalmazott középiskolai igazgató, így talán még Maga is megérti felháborodásom.

A nyelv, mint azt Maga is tanulta, Édesanya.

A nyelv, amit meg őriznünk kell, mint egy édes kincset, a nyelv, amit meg ápolnunk kell, mint Édesanyánk Édesanyjának édes tulajdonát, a kerti virágot.

Ön a 2002-es évben szerepelt egy nagyszabású kiállításon, a Millenáris Központban, az Álmodói – Világgraszoló magyarok tárlatán. A következő alkotók sorában kapott helyet: Esterházy Péter (ezt nem kommentálnám), Weöres Sándor (hát...), Kosztolányi Dezső, Arany János, Fazekas Mihály, Kazinczy Ferenc, Károli Gáspár.

Első kérdésem, mit tett a nyelvért annyit, mint ezek, akik Nagyok?

Második kérdésem, hogy érzi magát e nagyságok társaságában?

Harmadik kérdésem, Ön szerint a nyelv egyenlő a nyelvhússal?, s mi az a Nyelvtanulmányfej?

Negyedik kérdésem, mit érez, amikor ilyen szavakat leír: „édes, názáreti kurva anyám” vagy azt, hogy „szájbaszki”.

Ötödik kérdésem, ha Ön teljességgel úgy érzi, hogy a verstan szabályait be kell tartani, s ír szonettnél is szonettebbet, miért gondolja, hogy a nyelv szabályait viszont, a nyelvtant felrúghatja?

Hatodik kérdésem: hol a határ? A határ a Gruffacsór?, a mamsi plény? ha ismeri Lewis Carroll A Gruffacsór című, Tótfalusi István fordításában elhíresült versét:

„Nézőnra járt, nyalkás brigyók / turboltak, púrtak a zepén, / nyamlogott mind a pirtyók, / bröftyent a mamsi plény.”

Válaszait várva, mérsékelt tisztelettel:

Dr. Szentirmay Albin
nyugalmazott igazgató

Elhüpp vagy nem, Jolán nekem igenis számít, nem is kicsit, következésképpen minden kérdésre igyekszem majd válaszolni, pláne az igazgató úr kérdéseire, nehogy még kihozassa velem az ellenőrzőmet.

Felháborodását megértem, noha nem tudom, kizárólag nekem szól-e avagy *en bloc* az elbitangolt nyelviaknak. Akár így van, akár úgy, ami nyelvédessanyánkat illeti, őt nem kell féltetni, illetve lehet, de szerintem nem kell. Köszöni szépen, forog a szánkban mindétiglen, szent és profán, szemetes és lepedékes, amorf és morf, tompa és tűhegyes. Az igazgató úr által is emlegetett Kosztolányi mondta volt, ugye, hogy erős várunk a nyelv. Nahát. Vár, aki egy irdatlan, rengő, sikló, remegő bálna, avagy csecs, sőt csecs csecs hátán. Édesanyánk, mint a villám, lomha és rém türelmes, mindent kibír, mert erősebb mindannyiunknál együtt és külön.

Hogy én mit tettem, hogy „világraszóló” magyarként a Millenárison hajdan kiállítottam, arról a szép és teljesen önkényes lista összeállítóit kellene megkérdezni. Amiképpen, gondolom, az igazgató úr is, a nevezett elődök társaságában én jól érzem magam, elég sok nyelvet tanultam tőlük.

A nyelvűs metafora, kibontani, ha csak nem tanügyi célból, eléggé kétséges. Ha muszáj, akkor nyelvűsön, nagyjából, a nyelvnek azon legérzékletesebb, legsűrűbb képződményeit értem, melyeket „az írók” az átlagosnál gyakrabban s tán nagyobb előszeretettel használnak. A nyelv tehát nem csupa hús, hanem ín, csont, zsír, szőr, bőr, belek, sőt b...lsár, szóval nem egyenlő a nyelvűssel, még a művészi nyelv se föltétlenül. A nyelvűs az a hely, pont, kereszteződés, ahol nemcsak működik a nyelv, hanem, mondjuk így, kis képzavarral, felszikkázik.

A *Nyelvtanulmányfej* egy novellacím. Ahogy egy fejet gyakorlásilag, tanulmányozásilag le lehet, sőt kell rajzolni modell után, úgy lehet rögzíteni minucióz egy bizonyos beszédmódot, mely persze kiadja az illető karakterét.

Kontextusában az „édes, názáreti kurva anyám” egy keserves, szomorú káromkodás, szakrális és profán groteszk együttállása, de ezt nem kezdem magyarázni. Az igazgató úr, szerintem, érti, ha nem is ért vele egyet. Egyébként nem „názáreti”, ezt rosszul tetszett neki kimásolni, mert úgy nem lenne elég erős (csak működne), hanem *názaréti*. Ettől a kis különbségtől van meg a mondat, miként a *szájbaszki* is. Leírtukkor nem azt érzem, amit az igazgató úr tán odagondol, nem a zsenge ifjúság megrontása fölötti örömet, hanem olyasmit, hogy ez most elég pontos. S persze a kétséget, hogy tényleg elég pontos-e. Ismétlem, minden ilyesmi kontextusban az, ami. Kell-e mondjam, nem azzal a célzattal íródik, hogy bárki érzékenységét sértsem, tűrőképességét próbára tegyem? Egyébként, ha sértem, be lehet csukni a könyvet, és passz. Ezt mindig el tetszenek felejteni. Nem vagyok és nem is akarok kötelező lenni. Cserébe magamra nézve se érzem kötelezőnek az igazgató urak dühös nyelvápolhatnékját. Sajnálom, de egy ilyen kultúrában, mint a magyar, ahol az irodalomnak abnormálisan erős tanító, nevelő célzatot tulajdonítottak, szóval itt is, itt tán még inkább világossá kell tenni, hogy az irodalom mint nyelvművészet nem a nyelvművelés terepe, illetve szolgálóleánya, ahogy vesszük.

Ezt a közbeszédmódot viszont (rontott, trágár, slampőz stb.) az irodalomban – szóval, ezt csak jól szabad csinálni. Mértékkel, arányosan. Csínján. Ha úgy tetszik, konzervatívan. Ha rosszul, ha nyeglén csinálják, ha túlhúzzák a túlzást, az visszatetsző, sőt nevetséges. A művészetben minden trágárság lehetséges, de művészet helyett trágárkodni az nem művészet. Én nem gondolom, hogy ebben etalon volnék, de azt azért mondhatom, hogy annyi gonddal és munkával szabadna csak szájbaszkirozni, mint például én. Nem csak én, de én is.

S hogy mért gondolom, hogy a verstan szabályait be kell tartani, s mért írok olykor a szonettnél is szonettebbül? Tán mert ezt, a formát, a versformát érzem egy olyan erős külső pántnak, szabásnak,

héjnak, mely összefogja a formátlan, folyton szétesni készülő belsőt. Ez a norma, melynek tükrében és/vagy keretében jól látszik minden elrajzolás, normaszegés. Látszik, hogy mihez képest van a mi.

S hogy hol a határ? Nem tudom. Kinél hol. Az erkölcsi törvényt igyekszem betartani, de a határ a csillagos ég – bennem, hogy kantilag fogalmazzak. Jól kell púrní a zepén. Panyigai ü.

Tisztelt Parti Nagy Lajos Úr!

Kommunikáció–esztétika–szabad bölcsészet szakos hallgató vagyok, örömmel forgatom az Ön írásait, és mivel felkértek, írok kérdéseket Önhöz, Önökhöz, s mivel Sárbogárdi Jolán személyét nem ismerem, Önt pedig már láttam megnyilatkozni, ezért Önnek teszem fel a kérdéseimet, hátha horizontunkon összeolvadás lesz majd tapasztalható.

Első kérdésem: egy anekdota szerint Sztravinszkijtől egyszer megkérdezték, hogyan képes ilyen éteri zenét komponálni, mire a mester azt válaszolta, volna: „Semmit nem hanyagoltam el.” Ön mit hanyagol el, mi az, amire nagyobb súlyt kéne fektetnie? Ön drámát, regényt, novellát, verset egyaránt alkot. De hogy csak egy példával álljak elő: Ön szerint Ön például elég verset ír?

Második kérdésem: egy másik anekdota szerint Picasso azt mondta, hogy „amikor az ihlet jön, mindig már alkotás közben talál” – és Önt?

Köszönöm válaszait,

*Balajthy Dénes
másodéves hallgató*

Hogy mire kéne nagyobb súlyt fektetnem? Mikor mire. Nyilván mindig arra, amit épp csinálok. Amit épp a dolgomnak vélek, arra kéne a nagyobb súly. A nagyobb idő. Ugyanaz a kéz csinálja ezt is, azt is. Mindig nem lehet verset írni. Igaz prózát se. Mindig semmit se lehet írni. Illetve de, ha muszáj. Ha beindítom a gépezetet, magamat, a munkát, van esély, hogy valami jó születik. Ha oda se ülök, nincs esély. Ezért kell odaülni.

Amikor prózát írok inkább – és azért a kilencvenes években zömmel prózát írtam, igaz, közben meglett a *Grafifitnesz* –, akkor biztos vagyok benne, hogy a világon a legfontosabb dolog, az én világomban legalábbis, a költészet. Hogy ez volna a világ gyémánttengelye. Amikor meg inkább verset írok, illetve a darabokat, törmelékeket verssé összenyüstölöm (ami nagyon hektikus, billenékeny, formátlan, rapszodikus, időrabló, pepecs munka), nos, akkor meg azt gondolom, hogy az írói mesterségnek, az irodalmárságnak az a netovábbja, a csimborasszója, hogy az ember reggel 8-kor odaül, és délután négyig ír valami hosszút. Történetet, az egyszerűség kedvéért. Másnap reggel megint odaül, folytatja, és ez így megy éveken át. Előtte resersírol, vagyis kutat, jegyzetel egy évig, kettőig, aztán szépen dolgozik az anyagával, 7-8 év alatt párszor végigírja az adott szöveget, aztán a végén föláll, üres az agya, üres az íróasztala, a gépe, egy darabig lógatja a lábát, majd belefog a következőbe. Eziránt van bennem egy nagyon erős nosztalgia, de rá kell jönnöm lassan, nem vagyok regényíróalkat. Ez a sok minden, amit csinálok, ez adja ki az én – mimet is? Regényemet?

Ihlet tán van, tán hinnék is benne, ha a szót, azaz a holdudvarát nem utálnám ennyire. Van benne valami pípés, giccses, mesterkélt. Persze konvenció kérdése, hogy azt az állapotot, mikor az ember valamit le tud írni, vagy valami eszébe jut, azt minek nevezi. Ihletnek, duendének, nem tudom én, minek, ezerféleképpen meg lehet fogalmazni. Szerintem, ha valakinek ez a mestersége, akkor, bizonyos fokig, ezt az állapotot nap mint nap elő tudja állítani. Tudja, mert kénytelen. Egyfajta erős, érzéki figyelmet, mondjuk így. Prózánál tán egyszerűbb, költészetnél bonyolultabb, de az én tapasztalatom szerint, hogyha az ember elég szívós, ha eléggé kemény magához, akkor tudja prezentálni azt az érzékeny teret, amelyben már bármi történhet. Ehhez persze kellene rutinok, kellene technikák, és kellene muszájok. Muszájon nem vagy nemcsak a mély, belső lelki készítéseket értem, hanem azt, például, hogy megígértem, hogy várják, hogy nyomdába kell adni a szöveget. Olykor azt hiszem, az ihlet az a jeges rémület, hogy éjszaka van, s reggel ki kell adnom a kezemből valamit, aminek késznek kell lenni, nincs mese. Nem mondom, hogy csak kényszerből bármi jó megszülethet, de hogy a kényszer közrejátszik, az egészen biztos. Picassónak igaza van,

alkotás közben kell lenni, hogy ne jöjjön hiába az ihlet, de ne nevezsem így, nevezsem dr. Duen Dezsőnének, kinek csókolom a hideg kezét.

Kedves Szerző,

Egy Hódolója vagyok, Őszinte.

Ön egyszer ezt írta: „Últ a piros ruhájában, ejtőernyőből varrta, ebben is esküdtek, írásra való öltözéke nem is volt más, és ontotta. Nem győzte a füzetet alája tartani a költészetnek, annyira. Híre ment persze, hamar.”

Ön is így ír? Ez önarckép?

S mivel itt azt írja, a költészetnek jönnek így a sorai, én meg azt mondom, az Ön novellái van hogy annyira sűrűek, hogy nevezhetjük őket költészetnek, de mondja, miért fontos mostanában annyira, hogy az ember ne csak verset írjon? Most nem is Önre gondolok, hiszen Ön eddig is több Pegazust ült meg, de pl. Rakovszky Zsuzsa, Tóth Krisztina, Takács Zsuzsa, akik korábban a líra lovára pattantak fel, azok miért tartják fontosnak az Epika Állatjának megszelídítését?

Miben más a kettő abraolása?

Egy Őszinte Hódoló

Nem, én nem úgy írok, mint a piros ruhás hősnőm. Se ontékonyságom, se piros ruhám. Egy füzet meg, pláne ha számítógép, önmagában kevés. Mármint a költészethez.

Azt, hogy az én kollégáim miért kezdtek el prózát írni, azt tőlük kéne megkérdezni. Gondolom, azért, mert egyrészt prózát írni jó, kipróbálni is jó, művelni is jó, másrészt talán mégsem igaz az, hogy a költészet mindig mindenre alkalmas. Persze én soha nem gondoltam magamról, prózát írván, hogy én akkor most prózaíró lettem, és ezután csak melleleg írnék verset – vagy fordítva. Azért mondom író, ha a foglalkozásomat kérdezik, mert ebbe ez is, az is, amaz is belefér. Ugyanaz a kéz írja ezt is, azt is. Az új könyv, *A fagyott kutya lába* novellái tíz év alatt álltak össze kötetté, ami nem azt jelenti, hogy tíz évig írtam volna egyfolytában. Másfelől persze tíz évig íródtak. Értek, alakultak, várták az én alakulásaimat. A világét. Végül össze kellett szedni őket, könyvet kellett csinálni belőlük, nehogy végképp rám rohadjanak. Megjegyzem, a *Grafitnesz* is nagyjából tíz év anyaga volt, kisebb részben írtam, nagyobb részben íródott, végül éppígy össze kellett rakni.

Kedves Lajos!

Annyira szeretem olvasni az írásaidat, de van, amit nem értek: mi van ezzel a sok angyallal meg holddal. Hol Angyalstopot hirdetsz meg, hol meg azt mondod, olyan „közvetlenséggel beszélt hozzá, mint a kolbászhús meg az angyalok”. Angyaleseteket sorolsz fel, szerinted angyal még a svábbogár is, csak az bukott angyal, a villanykörte durranása meg szerinted az angyalok tüsszentése, hogy a kopasz angyalokról szót se ejtsek.

A másik meg a Hold: „lobbant a telihold magnéziuma”, „egy csillagrúzsos éjszakán úszott ki a plázusra, foltosan és halkan, mint a hold”. Neked a szóдавízről is a holdfény jut eszedbe.

Hogy van ez?

Amúgy bocs, hogy tegezlek, Kaposváron osztálytársak voltunk, talán még emlékszel rám, egyszer megírtam helyetted a magyar dolgozatot.

Szia,

Líráné, Szép Róza

Dombóvár, 2006. szeptember 2.

Erre nincsen semmi konkrét magyarázatom, én eléggé szeretem ezeket a rémségesen lehasznált toposzokat, az európai irodalom csámpásra taposott, elnyűhetetlen cipőit. Líráné, hajdani osztálytársam, még, sok egyéb mellett, idevehette volna az őszit. Nagyon erős hangulatuk, holdudvaruk van, bölcsen és türelmesen, sőt kajánul hordozzák önnön ironikus konnotációjukat is, hogy úgy mondjam. Hordozzák használhatatlan, de meghaladhatatlan hagyományukat, a romantikát. Ezek nagyon könnyen manírrá is válnak, természetesen, és a tudtommal, persze a manírt az ilyesfajta szövegtérben, mint az enyém, nagyon nehéz megfogni, mert a saját manírjaimmal is játszom, használom őket. Mikor a könyvet összeraktam, én is kicsit meglepődtem, hogy mennyi angyal van fölhordva mostanában. Rendesen meg kéne őket írni, van is egy *Angyalcédulák* sorozatom, tényleg cédulák, s ha azt végigírnám, a végére tudnám, mért kellett nekem írni az angyalokról. De hát annyi mindent kéne még az életben csinálni...

Lajos,

én nem kertelek, én a novelláidat és a verseidet szeretem a legjobban, mesélnél valamit az egyik kedvencemről, a Kacat, bajazzóról?

Puszillak,

Lili

Jó pár éve írókat kért meg a rádió, olvassanak be Weöres *Rongyszőnyegéből*, s majd a sok kis fölolvadásból összeáll az egész ciklus. De eköré akartak még pár másik dolgot. S akkor az én ötletem volt, hogy tán íratni is lehetne írókkal kötött formájú kis etűdöket, Rongyszőnyeg-hommage-okat. Aztán szavamon fogtak, s nem volt pofám nem megcsinálni valami ilyesmit.

Azt találtam ki, mi lenne, ha az ember, a költő, konkrétan én, írna egy kézből egy úgynevezett verstankönyvet, ahol a példaszövegek erős, rendes, véres, nyelvhúsos versek. Ennek egy kicsi része a Lili kedvence, a *Kacat, bajazzó*. Most már látom, ezt nem lehet úgy végigcsinálni, hogy leülök, és egy évig csak ezt írom, hanem talán amíg élek, írok hozzá ezt-azt, és ha sokáig élek, akkor végül a darabok összeállnak egy kvázi verstankönyvvé. Mintamondatokká, ha úgy tetszik. Gondolom, olyasmit sugallna, hogy költészetet ugyan nem lehet tanítani, de verstant lehet, sőt, de ebbe nem mennék bele mostan.

Drága Lajos bácsi,

én annyira, annyira hálás vagyok Magának, hogy megírta Édesanyám és Édesapám, mondjuk így, a családom történetét.

De kérnék Öntől valamit, megmondaná, hogyan ismerkedett össze Sárbogárdi Jolánnal? Engem ez annyira foglalkoztat, s mivel nőből írom a szakdolgozatomat, azt is kérdezném, mit csinál most Jolán, fognak-e még a könyvlapokon találkozni.

S ha már így köztünk vagyunk, megmondaná, hogy Ön szerint ki a csinosabb, Jadviga, Sárbogárdi Jolán vagy Csokonai Lili?

Köszönök mindent,

Hortenzia Ambipur

Sárbogárdi Jolánnak előbb volt a neve, mint ő maga. Jött hozzám ez a név a semmiből, ahogy egyébként a magáé, kedves Hortenzia Ambipur. Valamikor a 80-as évek vége táján jött, és évekig gazdátlanul keringett abban a térben, ahol az ember ötletei, zárványszavai, alaksejtelmek keringenek. Szóval járt föl-alá kétségbeesetten az úgynevezett műhelyben. Aztán amikor '89 végén megírtam a *A test angyala* című kisregényt, kellett egy szerző, akinek a nevét fölébe írhatom. Akkor rájöttem, hogy

nyelvédesanyám erre és ezért küldte nekem ezt a nevet. Így ismerkedtem meg Sárbogárdi Jolánnal. Azóta is vannak, illetve voltak inkább kisebb-nagyobb vitáink, hogy ki ő, illetve ki nem. Azért írtam az *Ibusár* című darabot, hogy megtudjam, ki is ez a nő a maga nyelvhúsvér valójában. Megtudtam, amenynyire az ilyesmi megtudható. Csakhogy közben kiderült, az én ibusári jegykiadónóm nem írhatta *A test anygala* című ravaszul ostoba lányregényt. A címébe viszont beszállhat, ezért lett az a címe a '96-ban megjelent könyvnek, hogy *Sárbogárdi Jolán: A test anygala*. És ez így rendben is van. Nem hiszem, hogy bármikor tovább írom. Illetve egyszer hozzányúltam, írtam egy filmforgatókönyvet az *Ibusár* című színdarabból, és ott bizonyos pontokon alakítottam a szövegen, a történeten. De éreztem, hogy ha még tovább megyek, akkor elpukkad. S hogy ki a csinosabb? Hát a Jadvigát játszó Tóth Ildikó.

Tisztelt Parti Úr!

Megtudhatnám, mi a véleménye nagy magyar gondolkodónk, Németh László szavairól, miszerint a humor idegen a magyar irodalomtól?

S mit szól a következő Arany-idézethez?

„A komikus író nevet a világ bohóságain, mulatja magát és másokat velök. A satirikus író csúffá teszi azokat, hogy térjenek észekre. A humoros író mély fájdalmat érez a világ romlásán, de nem lévén reménye javítani, kétségbeesetten kacag önmaga és a világ felett.”

Ön komikus, satirikus vagy humoros írónak tartja magát e meghatározások szerint? Vagy mikor hogy?

S mikor hogy?

Tisztelettel, DR Havas Tamás

Ez egy gyönyörű, nyájasan pontos Arany-idézet. Az általa *humorosnak* titulált író mai szóhasználattal alighanem ironikus író, s ha így van, a szöveg nagyon hajaz a Heine-idézetre, miszerint az ironia a tehetetlenség fegyvere. Hát ebben az értelemben talán leginkább humoros író volnék, ha. Meg komikus persze annyiban, amennyiben minden író komikus kicsit ebben a világban, tessék csak belegondolni. Pár éve, nem tudom már milyen apropóból arra kértek, írjak valami humorosat, sőt vicceset, és akkor én, nem vicc, halál komolyan megrémültem, néztem magam elé, hogy jézusom, én még életemben soha nem akartam „vicceset” írni, ami azzá lett olvasva, az is legfeljebb tragikomikus. Le is mondtam a dolgot, mondván, én vicceset írni nem tudok. Ezzel együtt nem értem, hogy az irodalom mért ne aknázná ki azokat az energiákat, amelyeket a humor, a nyelv humora fölszabadít egy szövegben. Ez olyan, mintha azt mondanánk, hogy a képzőművészet ne használja az elrajzolást mint olyat, a túlzást, a karikírozást.

A Németh László-i mondatban, nem csak ebben az egyben, van valami félelmetes. Engem legalábbis a hideg kilel. A humor természetesen nem idegen a magyar irodalomtól. Németh Lászlótól esetleg idegen. Körülbelül annyi értelme van ennek a kijelentésnek, mint hogy magyar ember evés közben nem beszél, illetve dörmeheősz alambu csorkan.

Kedves Szomszéd,

Kedves Lajos,

az alattad lakó lakó vagyok, a színházbajáros, az alkalmi színész, tudod, tavaly én voltam a Mikulás is a házban, az asszony meg fordít, s hallottam, hallottuk, megírtad Molière: Tartuffe-jét, Alföldi Róbert rendezésében adják a Nemzeti Színházban.

Ez szuper, tavaly Petri fordításában láttuk a Mizantrópot, Kúnos László és Rakovszky Zsuzsa magyarította a Peer Gyntöt, s például, ha jól hallottuk az aszszonnyal, poharazgatás közben, hogy Várady Szabolcs a Téli regét fordítja.

De mit jelent az, hogy Molière: Tartuffe, írta Parti Nagy Lajos? Mennyiben írtad ezt Te?

Munkádhoz sok sikert kívánva, maradok tisztelettel, s kérlek, szólj a családnak, fapapucs a házukban nem szokás, olyan tipegős szegedit vegyél a csajoknak.

Kösz,

Egon

Utálom a fapapucst. Szerintem egy darab sincs a lakásban. Ettől függetlenül előfordul, hogy az ember fejében fapapucsok járnak. Fapapucsok, vonatok – az enyémben is, ebből gondolom, hogy a máséban is. S az tűnhet úgy, mintha fölöttünk.

A *Tartuffe*-öt természetesen nem én írtam, noha ez a szöveg az enyém. Nem fordítás, nem átírás, leginkább újraírás. Azért szerepelek a „*Molière: Tartuffe*” című színdarab szerzőjeként, mert ez a furcsa megoldás fejezi ki legpontosabban, mi is történt. Amikor Alföldi Róbert letámadott az ötlettel, azt mondtam, s mondom most is: Vas és Petri fordítása után újrafordítani nincs értelme. Talán ha tudnék franciául, akkor se volna, így meg *fordítás* föl se merül. Legfeljebb, mondtam, megpróbálok a nagyon erős történet mentén egy saját *Tartuffe*-változatot írni. Ez történt, nagyon sok munka volt, lassan jött meg hozzá a kedvem, a végére meg is szerettem. Tanulságos munka volt, teljes szabadságot vindikáltam magamnak, amivel aztán nagyon óvatosan éltem. Bizonyítandó, hogy új darabot írok, eltérhetem volna a cselekménytől, de nem nagyon tértem el. Nem volt miért, legalábbis négy felvonáson át. Az ötödik felvonást pedig, amit így vagy úgy, de újra kellett volna írnom, nos, azt Alföldivel egyetértésben nem írtam meg. Hagytam némajátéknak. Momentán ezt tartom a legjobb írói megoldásnak, elég ismert történet, rajta van háromszáz év sara, vérmáza, ki-ki rakja össze magának, hogy mi történhet a történetek után.

Még annyit, hogy mi mindannyian a Vas-fordításon nőttünk fel, ami remek, zseniális, de hogy őszinte legyek, a színház, illetve az előadás nem tesz jót neki. Én nem rímes, hanem rímtelen alexandrinban írtam újra, ezzel nagyon megnőtt a mozgási szabadságom, de a gúzs azért gúzs maradt. Persze, hogy frissebb a nyelve, mint az eddigi fordításoké. Nekem baromi könnyű volt, úgymond én írtam, beleírhattam tehát bármit. Mégis, nem egy-egy jelenet más benne, hanem az egész, ami más. S még egy szempont: a *Tartuffe* tananyag, kötelező olvasmány, része a közepes műveltségnek. Ezzel a címmel-névvel azt is jeleztem, hogy ez az én változatom, aki Molière darabjára kíváncsi, olvassa az eredetit, illetve a Vas-fordítást.

Drága Lajos bácsi!

Középiskolás vagyok, s holnapra kell írnom egy dolgozatot a bácsiból, tetszene valamit mondani a bácsinak arról, mennyiben alakult át a novellisztikája az utóbbi időben, különös tekintettel a nyelvhasználatra?

Azt mondta az Apukám, ha egyes lesz a dolgozatom, nem kapom meg a kacagós mobilt, úgyhogy lécc, és tessék behúzni, azért megírom a mailem is, hátha van a bácsinak már egy kész dolgozata erről.

Kösz,

Rigó Ronald

ronald [at] mail [dot] fagyottkutya [dot] hu

Ilyen mailt már kaptam diákoktól, hogy önekik ki kéne engem dolgozni mint tételt, s eszükbe jutott, hogy hát én mennyivel autentikusabb vagyok náluk, nosza, mi volna, ha megírnám nekik magamat. Ez nagyon megtisztelő volt, persze nem találtam ki helyettük a tételt. De nem is tudnám, itt már arról kéne beszélni, ami nem az én dolgom, hanem a kritikusoké. Ha nekem egyáltalán van ilyenem, hogy novellisztikám, abban olyan sok átalakulást nem látok, ami nem azt jelenti, hogy nincs benne, legföljebb nekem nincs meg még hozzá a távlatom. Ámbár olyan túl sok változás nem is lehet, hiszen én nagyjából 16-17 éve írok egyáltalán prózát. Az első hat-hét év szövegeiből lett a *Hullámzó*

Balaton, az utána írottakból, nagyjából, mondom, tíz év anyagából A fagyott kutya lába. Talán kicsivel szárazabb a nyelv, de lehet, hogy ezt csak én képelem. A fagyott kutya még nagyon friss, nem tudok róla eleget.

Kedves Lajos,

kezembe került kézirated levonata, megvallom, nem találtam valahol, hanem újságírónak adtam ki magam, hogy hozzájussak, de meg fogsz érteni.

A feleségem minden este egy Parti Nagy-történetet követel, különben azt mondja, elhagy, őszintén megmondom, unom már ezt a zsarolást, meg finoman szólva se egy Seherezádé már a kicsike, az viszont érdekelne, mi fogta meg a történeteiben.

Nagyapám híres, francia nyomozó volt, Édesapám Magyarországra települt, nevünkben és foglalkozásunkban őrizzük az ősi hagyományt.

Ezért kérdem, most, erről a novelláskötetéről: miért az orvosi nyelv az egyik írásban, miért a régies nyelv a másikban, miért, hogy egyes novelláidban csak többszöri olvasás után tudjuk meg, ki tette, ki követte el, s mit? (Azt kizárom, hogy ez is a feleségem ármánykodása.)

Válaszod köszönöm,

Poirot Marcell

Azért az orvosi nyelv, mert a címadó novella narrátora orvos. A szövegnek egy korábbi állapotában volt egy alcíme is: anamnézis. Meg azért, mert szeretem a „globus a torokban”-szerű csáthos mondatokat. Meg azt is be kell vallanom, hogy abból az úgynevezett mai nyelvből már elegendő lett kicsit, amit velem kapcsolatban a legtöbbet emlegetnek. Szóval kezdtem unni magam mint a rontott köznyelv professzionális használóját. A régies nyelvről meg annyit, hogy Pázmány, Heltai nyelve, az egész 16–17. század olyan hihetetlenül erős, hogy mint az örvény szívja be a mai használóját. Ledarálja, megsemmisíti, s újjászületve kiköpi. Ebben olykor meg kell fürödni, hogy az ember tudja, hol lakik az úristen. Pontosabban hogy nyelvédessanyánk lakása mennyi és mekkora. Konkrétan már régóta izgat, meg lehet-e teremteni az autentikus, korhű nyelvét egy 17. századi regénynek. Némely tapasztalatok alapján azt gondolom, igen, meg, csak félek, hogy a nyelv 40-50 oldal után az olvashatatlanságig megterhelné a történetet, mert az olvasó nem tudja nem unikumként, *quasi* idegen nyelvként olvasni. Persze, ez is egy legitim cél.

Kedves Lajos!

Nem tervezed, hogy az új köteted néhány összefüggő darabjából, a Hotel Téeszirodából és a Bányamosodásból írj egy novellafüzért, egy Ewiggrau- vagy egy Tongyó-körzetet?

a. j.

Dehogynem. Méghozzá a két kötet anyagából, sőt, más töredékekből is, kicsit – anélkül hogy hasonlítgatnám magam – Mészöly Miklós *Hamis regénye* analógiájára. Előbb-utóbb a Luchterhandnak, a német kiadónak, amely a *Hősöm terét* is kiadta, össze kell raknom megint egy könyvet, s az valami ilyesmi lenne. Már most, *A fagyott kutya* összerakásakor is megkísértett az ötlet, de várok még egy évet. Ezek még csak tíz-tizenöt éves szövegek. A. J. a szerepei mögül igen pontosan kérdez, igen, ezek az írások, bennem legalábbis, egyre inkább körzetesülnek, kiadni látszanak valamit, de hogy az a valami pontosan mi volna, vagy hová is menne, az csakis akkor derül ki, ha összeraktam – ami ott és akkor egy nagyon erős újraírást, átkomponálást jelent, motívumok újrakeverését, szálak újrakötését, bizonyos nyelvek visszavágását, s főleg annak beépítését, ami mindeközben jut eszembe, s helyet, létjogot kér a Ewiggrau terében. Ez legjobb esetben teljesen új könyv lesz-lehet, egy régi-új könyv, hisz be kell látnom, ez már így marad, könyvről könyvre cipelem magammal a saját motívumaim egy részét, íróilag ez a bőröm, se módom, se kedvem kibújni alóla.

Megjelent: Beszélő folyóirat (<http://beszelo.c3.hu/archiv>) ^[3], **2006. november,**

Évfolyam 11, Szám 11 (<http://beszelo.c3.hu/epublish/1/20>) [4]

- Előző cikk: [Ismeretlen szamizdat lap a megtorlás éveiből](http://beszelo.c3.hu/cikkek/ismeretlen-szamizdat-lap-a-megtorlas-eveibol) (<http://beszelo.c3.hu/cikkek/ismeretlen-szamizdat-lap-a-megtorlas-eveibol>) [5]
- Következő cikk: [„Istennőm, végzetem, mindenem, magyar nyelv!”](http://beszelo.c3.hu/cikkek/%E2%80%9Eistenom-vegzetem-mindenem-magyar-nyelv%E2%80%9D-0) (<http://beszelo.c3.hu/cikkek/%E2%80%9Eistenom-vegzetem-mindenem-magyar-nyelv%E2%80%9D-0>) [6]
- [Kultúra](http://beszelo.c3.hu/rovatok/kultura) (<http://beszelo.c3.hu/rovatok/kultura>) [7]

Forrás: <http://beszelo.c3.hu/cikkek/levelek-parti-nagy-lajoshoz> (<http://beszelo.c3.hu/cikkek/levelek-parti-nagy-lajoshoz>)

Links:

[1] <http://beszelo.c3.hu/szerzok/ambrus-judit>

[2] <http://beszelo.c3.hu/szerzok/parti-nagy-lajos>

[3] <http://beszelo.c3.hu/archiv>

[4] <http://beszelo.c3.hu/epublish/1/20>

[5] <http://beszelo.c3.hu/cikkek/ismeretlen-szamizdat-lap-a-megtorlas-eveibol>

[6] <http://beszelo.c3.hu/cikkek/%E2%80%9Eistenom-vegzetem-mindenem-magyar-nyelv%E2%80%9D-0>

[7] <http://beszelo.c3.hu/rovatok/kultura>

latin betűk

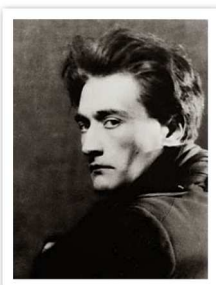
az irodalmi olvasóterem blogja

"A hóról sohasem tudhatunk eleget." George Mallory, 1922

2013. november 19., kedd

Antonin Artaud levele Anaïs Ninhez

A *latin betűk* új sorozatot indít *irodalmi levelek* címmel. Elsőként **Antonin Artaud Anaïs Ninhez** írt levelét adjuk közre. A levél 1933. május 18-án íródott Párizsban.

Számlálatlan embert vittem már, férfiakat és nőket, e csodálatos festmény elé, de ez az első eset, hogy előtte állva valakit a művészi érzület úgy megérintsen és felzaklasson, akár a szerelemben. A maga érzékeit megrázta ez a látvány, én pedig rögtön észrevettem, hogy magában a test és a szellem milyen rettentő módon össze van kötve, ha egy tisztán szellemi benyomás ilyen hatalmas vihart volt képes elszabadítani a szervezetében. Ám ebben a szokatlan házasságban mégis a szellem jár a test előtt, ő az uralkodó, és úgy is kell lennie, hogy végül teljesen az uralma alá vonja. Oly dolgok egész világát érzem magában, melyek csak arra várnak, hogy megszülessenek, ha megtalálják a számukra alkalmas ördögűzőt. Maga nincs ennek teljesen tudatában, de egész szellemével őket hívja, és főleg minden érzékével, az ön női érzékével, mely magánál szintén szellemi.

Ebből kifolyólag magának értenie kell az engem átjáró nagy, fájdalmas örömet és a megdöbbenést is, hogy ily módon találkoztam magával: egyszerre úgy látom, végtelen érzelmi magányom kitöltődött, hajszálpontosan, hermetikusan megtelt (minden irányban), mégpedig oly módon telt meg, mely megrémít, a végzet hozta ezt, mely fölötté áll mindannak, amiről álmodhattam, és mindannak, amiről már lemondta a reménytelenségben; és mint minden, amit a sors hoz, mint minden, ami elkerülhetetlen és az ég akarata szerinti való, mindez mindenben keresztül és minden ellenére érkezik, habozás nélkül, magától értetődő módon, azonnal, visszakozás nélkül, hogy vele szemben bármily félelem hiábavaló! Azt kellene hinnem, hogy a csodák valóban léteznek e világban, ha nem gondolnám, hogy sem ön, sem én nem származunk teljesen e világból, és ez, ez a túlságosan tökéletes találkozás az, ami megdöbben, és ami úgy nehezedik rám, mint a fájdalom. Aztán ott van az is, hogy a lelkem, egész életem megvilágosodások és elborulások sorozata, és hogy eme elborulások, melyek bennem játszódnak, ugyanúgy lejátszódnak körülöttem is, és mindent megfertőznek, amihez hozzáérek, s így senki számára, aki hozzám közelít, nem lehetek más, mint örökös család. Maga már láthatta, hogy ott, ahol néhány ponton csodás intuícióim, afféle felkavaró látomásaim adódnak, más pontokon csupán homályos árnyék és ostobaság vagyok, a legegyszerűbb dolgok is kisiklanak a kezeim közül, és különösen finom megértés szükséges ahhoz, hogy valaki elismerje, elfogadjja ezt a kettősséget, mikor az árnyak rátelepsznek mindazokra az érzelmekre, melyeket jogos volna elvárni tőlem. Rengeteg dolog rémületesen közös bennünk, de legfőképpen: a csendünk. A maga csendje éppen olyan, mint az enyém. És maga az egyetlen ember, aki előtt a saját csendem nem tölt el szégyenkezéssel. A maga csendje heves, szenvedélyes csend, melyben úgy érezni, a világ esszenciái kavarnak, hihetetlenül élőnek érzem, olyan mint egy szakadékra nyitott csapóajtó, melyben a föld csendes és titkos mormolását hallani. Amit mondok magának, abban semmiféle fölösleges költészet vagy mesterkéltetés nincs, ön is tudja. Mindössze megpróbálom lefordítani néhány erőteljes benyomást, melyek teljesen reálisak, de olyan dolgokra vonatkoznak, melyekről általában nem szokás beszélni. Amikor a pályaudvar peronján azt mondtam magának: olyanok vagyunk, mint két elveszett lélek a végtelen űrben, ugyanezt a mozgalmat éreztem közöttünk, mely beszélt hozzám, és amelytől zokogni tudtam volna örömben. Ön a bennem lévő legjobbat és legszörnyűségebbet állítja szembe, és érzem, hogy egyedül maga előtt nem kell szégyenkezniem emiatt, vad, erőszakos öleléseket akarok magától, be akarok hatolni magába, meg akarok magában pihenni, és azt akarom, hogy érezzük a teljességnek ezt a rezgését, maga és én, ezt a rezgést, mely a szellem dolgait a napvilágra hozza. Egyedül magával nem értelmetlen az ölelés, mely ellentétes magnetizmusokat szorít egymáshoz, melyek tökéletes ciklusban egyesülnek. Jóllehet ön ugyanonnan jön, ahonnan én, mégis képes volna megadni nekem mindent aminek hízával vagyok, képes lenne egészé tenni engem. Ha a szellemünk ugyanazokért a képekért lelkesedik is, ugyanazon formákat, jelenségeket kívánja fizikailag és testileg, maga mégis a melegség, míg én a hideg vagyok, maga a változékony, a lány, az érzéki, a símogató, míg én vagyok a merev kovakő, az elmeszesedett, fosszilis növényzet, az obszidián, a megkeményedett ásvány. Egy erőszakos, és mindkettőnk fölött álló szükségszerűség hajtotta magát felém, és maga azonnal tudta ezt, látta csodálatos

latin betűk
Budapest, Hungary

A Központi Szabó Ervin
Könyvtár irodalmi blogja. Az

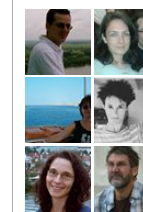
oldal szerzője Reményi Györgyi, tájékoztató
könyvtáros. -irodalmiolvasoterem@gmail.com-

[Teljes profil megtekintése](#)

latin betűk
Like

71 people like latin betűk.

blogarchívum

- ▶ 2014 (28)
- ▼ 2013 (37)
 - ▶ december (3)
 - ▼ november (3)
 - Szerelmes magyar írók
 - Antonin Artaud levele Anaïs Ninhez
 - Murakami Haruki: Kafka a tengerparton
- ▶ október (2)
- ▶ augusztus (2)
- ▶ június (4)
- ▶ május (2)
- ▶ április (7)
- ▶ március (6)
- ▶ február (3)
- ▶ január (5)
- ▶ 2012 (50)

linkgyűjtemény

FSZEK

[IRODALMI LINKGYŰJTEMÉNYÜNK A DELICIO.US-EN](#)

rovatok

[a hónap verse \(19\)](#)

[film és irodalom \(5\)](#)

[fókuszban \(4\)](#)

[irodalmi barangolások \(1\)](#)

[irodalmi levelek \(4\)](#)

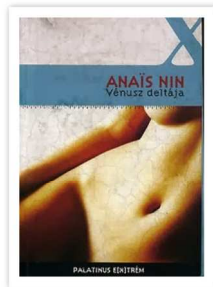
[kalendárium \(75\)](#)

[kitekintő \(8\)](#)

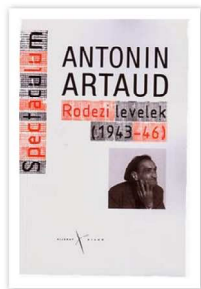
hasonlóságunkat, látta mindazt a jót, amit tehettek magával, és mindazt a jót, melyre ön hivatott, hogy velem megtegye, de rettegek, hogy ahogy bizonyos pillanatokban én is vak vagyok, talán a végzet magát is vakká teszi, hogy hirtelen elveszti a kapcsolatot e felfedezéssel, ezzel az élettel, mely az egekbe ragadhatna engem, vagyis félek, hogy önt egyszer csak vissza ne húzza a teste, olyannyira, hogy már meg sem ismer engem, vagy hogy az egyik olyan pillanatban, mikor nem vagyok önmagam, a csalódástól nem fog újra rám ismerni, hogy újra, és visszavonhatatlanul elveszítem. Ez csak a kezdete valami csodálatosnak, ami egy egész életet betölthet, és ezt lelke minden őszinteségével mondom magának, minden elképzelhető komolysággal és súllyal, ami csak kitellik tőlem, egy hete, holnap lesz egy hete, hogy úgy éreztem, az életem gyökeresen megváltozott, tegnap pedig materiális módon is felszenteltem ezt a gyökeres változást. Írjon nekem, írjon nekem egy emberi, hiánytalan levelet, melyben megjelöli az árat, melyet egyesülésünknek szab, és az okokat, melyek miatt azt mondja, nem mindenben szabad megbízni bennem. Amikor arra kérem, jelölje meg az egyesülésünknek szabott árat, arra akarom vezetni, képeket villantson fel előttem, képeket, melyekben a mi saját életünket látom tükröződni. Tegnap óta egy nő ajkainak íze követ mindenhol, de mint egy eszme, mint egy esszencia. Ez az íz már nem a test dolga, meztelenül tárja elem egy egész lélek értelmét, és egy olyan titkos élet dolgaira tanít, melyet nélküle nem ismerhetnék. Van egy nevem, melyet anyám adott nekem négy éves koromban, és amelyen csak a legbelsőbb bizalmasaim szólítanak: Nanaqui. Ebben a névben benne van minden ártatlanságom és minden, ami a legtisztább az életemben. Nanaqui.

(A levelet Dunajcsik Máttyás fordította és adta közre a honlapján.)

Antonin Artaud és Anaïs Nin 1933. március 12-én ismerkednek meg Dr. René Allendy-nél, aki Anaïs pszichoanalitikusa. Anaïs ekkor az amerikai bankár, Hugh Guiler felesége, de szenvedélyes kapcsolatot ápol Henry Miller amerikai költővel és feleségével, June Mansfield Millerrel is. Viszonya Antonin Artaud-vel 1933 nyaráig tart. A festmény, melyről a levél elején szó esik, Lucas de Leyde XVI. századi flamand festő *Lót leányai* című képe.

Anaïs Nin (1903-1977) volt a szexuális forradalom első írónője a huszadik század irodalmában. Nyolckötetes naplója (csak a hatvanas években merték közreadni!) szexuálisan túlfűtött viszonyokban teli életének minden mozzanatát rögzítette. A Kalligram Kiadó 1994-ben *Henry és June: Anaïs Nin naplójából* címmel jelentetett meg részleteket a naplóból. A mű alapján készített Philip Kaufman nagysikerű filmet (*Henry és June*). Nin erotikus regényét, *Vénusz deltája* címmel a Palatinus Kiadó adta ki Turczy István fordításában.

Antonin Artaud (1896-1948) neve leginkább a magyarul 1985-ben kiadott *A könyörtelen színház* című művével fonódik össze, a szürrealista kötöként is ismert Artaud a könyvben színházelméleti nézeteit foglalta össze. Az évtizedeken át pszichiátriai intézetekben kezelt író egyik legmeggrázóbb munkája a 2011-ben a Kijárat Kiadónál megjelent *Rodezi levelek (1943-46)*. Artaud a rodezi elmegógyintézet kezeltjeként levelekben számol be az esendő, kiszolgáltatott beteg mindennapjairól.

Bejegyezte: georgina - latin betűk dátum: kedd, november 19, 2013

Ajánlás a Google-on

Címkék: Artaud Antonin, irodalmi levelek, Nin Anaïs

Nincsenek megjegyzések:

Megjegyzés küldése

kiállítás (4)

költészet és zene (4)

madártoll (9)

olvasónapló (13)

rendezvények (9)

színház (2)

új könyvek (7)

A hónap fotója

címkék

kalendárium (75) a hónap verse

(19) olvasónapló (13) irodalmi díjak 2012 (12) madártoll (9) rendezvények (9) kitekintő (8) irodalmi díjak 2013 (7) új könyvek (7) irodalmi díjak 2014 (6) Borbély Szilárd (5) film és irodalom (5) fókuszban (4) irodalmi levelek (4) kiállítás (4) költészet és zene (4) Grecsó Krisztián (3) Györfly Ákos (3) Gécz János (3) Hajnóczy Péter (3) Kun Árpád (3) Kántor Péter (3) Lanczkor Gábor (3) Mészöly Miklós (3) Oravecz Imre (3) Sajó László (3) Szálinger Balázs (3) Tompa Andrea (3) Tóth Krisztina (3) Bodor Ádám (2) Centauri (2) Cseh Tamás (2) Csányi Vilmos (2) Darvasi László (2) Dickens Charles (2) Esterházy Péter (2) József Attila (2) Kiss Ottó (2) Kollár Árpád (2) Kukorelly Endre (2) Körösi Zoltán (2) London Jack (2) Lázár Ervin (2) Nádas Péter (2) Oksanen Sofi (2) Papp Sándor Zsigmond (2) Parti Nagy Lajos (2) Sziveri János (2) Szvoren Edina (2) Takács Zsuzsa (2) Tandori Dezső (2) Térey János (2) színház (2) Örkény István (2) 2013 (1) Aaron Blumm (1) Aessai Roland (1) Aczél Géza (1) Ady Endre (1) Amado Jorge (1) Andersen (1) Artaud Antonin (1) Balaton együttes (1) Barnás Ferenc (1) Batsányi János (1) Baumberg Gabriella (1) Benesik Orsolya (1) Bereményi Géza (1) Bertók László (1) Bliken Karen (1) Bod Péter (1) Bradbury Ray (1) Bán Zsófia (1) Báthori Csaba (1) Békés Pál (1) Bérczes László (1) Bóna László (1) Cipő (1) Coolbrith Ina (1) Coupland Douglas (1) Csabai László (1) Csobánka Zsuzsa (1) Czappary Veronika (1) Demény Péter (1) Diószegi Sámuel (1) Eco Umberto (1) Egressy Zoltán (1) Fazekas Mihály (1) Fekete István (1) Ferdinandy György (1) Ferenczi György (1) Fodor Sándor (1) Fuentes Carlos (1) G. István László (1) Gaiman Neil (1) Garcia Márquez Gabriel (1) Gergely Ágnes (1) Grendel Lajos (1) Gyarmati Fanni (1) Gyukics Gábor (1) Gárdonyi Géza (1) Göncz Árpád (1) Haas Wolf (1) Haddon Mark (1) Hamvai Kornél (1) Havasréti József (1) Hawthorne Nathaniel (1) Hazai Attila (1) Houellebecq Michel (1) Hrabal Bohumil (1) Háty János (1) Imre Flóra (1) Izsó Zita (1) Jonasson Jonas (1) Juhász Ferenc (1) Jékely Zoltán (1) Jókai Anna (1) Kabai Lóránt (1) Kemény István (1) Kemény Zsigmond (1) Kertész Imre (1) Kiss Jenő (1) Kolozsvár (1) Konrád György (1) Kosztolányi Dezső (1) Kovács András Ferenc (1) Kovács István (1) Kálmán Gábor (1) Kálnoky László (1) Kányádi Sándor (1) Könyvfesztivál 2012 (1) Könyvfesztivál 2013 (1) Könyvfesztivál 2014 (1) Könyvhét 2012 (1) Kürenberg lovag (1) Lator László (1) Loe Erlend (1) Lovas Ildikó (1) Lutter Imre (1) Láng Zsolt (1) Magris Claudio (1) Margócsy István (1) Martel Yann (1) May Karl (1) Mazetti Katarina (1) Melius Juhász Péter (1) Miskolci Gáspár (1) Mo Yan (1) Murakami Haruki (1) Mándy Iván (1) Márton László (1) Móra Ferenc (1) Nesbo Jo (1) Nin Anaïs (1) Northup Jim (1) Nyáry Krisztián (1) Oresik Roland (1) Ottlik Géza (1) Palín Michael (1) Pelevin Viktor (1) Petőfi Sándor (1) Pintér Béla (1) Polez Alaine (1) Poós Zoltán (1) Quimby (1) Radnóti Miklós (1) Roth Philip (1) Rousseau Jean-Jacques (1) Rubin Szilárd (1) Rácz János (1) Scherter Judit (1) Serfőző Simon (1) Shaw Irvin (1) Sjón (1) Sopotnik Zoltán (1) Spiró György (1) Szabó Dezső (1) Szaladják István (1) Szegegy-Maszák

Írj megjegyzést...

Megjegyzés írása mint: Profil kijelölése...

Közzététel

Előnézet

Újabb bejegyzés

Főoldal

Régebbi bejegyzés

Feliratkozás: [Megjegyzések küldése \(Atom\)](#)

Mihály (1) Szigligeti Ede (1) Szolláth Dávid (1) Szőnyei Tamás (1) Tamkó Sándor Károly (1) Teller János (1) Ujvári John (1) Valachi Anna (1) Varga Mátyás (1) Verne János (1) Villányi László (1) Virág Gábor (1) Weöres Sándor (1) Zalán Tibor (1) zoi és irodalom (1) irodalmi barangolások (1) Ágh István (1)

Népszerű bejegyzések

Yann Martel: Pi élete

Egy mentőcsónak himbálózik a Csendes-óceán közepén. Két utasa van: Piscine Molitor Patel és Richard Parker. Az előbbi egy indiai kamaszf...

Polcz Alaine

"Barátaim a bölények. Csapásaik a pusztán nyílegyenesek, mint a kifeszített kötél, száz meg száz egymás mellett. Hóvih...

Meghalt Borbély Szilárd

Amikor egy álom nem teljesül, ébredéskor az agyban elpusztul egy sejt. Emlékei ekkor eltűnnek...

150 éve született Gárdonyi Géza

2013-ban emlékévet hirdettek Gárdonyi Géza születésének 150. évfordulója alkalmából. A programok között szerepel a

Petőfi Irodalmi...

100 éve született Örkény István

"1912. április 5-én születtem Budapesten, egy Damjani...

Növénynevek és állatnevek enciklopédiái

A Tinta Kiadó 1992-es megalakulása óta folyamatosan jelenteti meg nyelvészeti szótárait: Magyar szókincstár, Etimológiai szótár, Régi sz...

Madarak és fák napja

"Megérttem. Megérttem a madár énekét, és megérttem, hogy Orpheusz dalára a madarak miért figyeltek, és megérttem,

Elhunyt Hazai Attila író, műfordító

2012. április 5-én 45 éves korában tragikus hirtelenséggel elhunyt Hazai Attila író, műfordító. 1966-ban született Budapesten, 199...

Nádasi Péter 70 éves

"Amikor tizenhat éves koromban írni kezdtem (akartam, óhajtottam, szerettem volna), s ennek immár tizenhét éve, (akkor) úgy tűn...

könyvek a karácsonyfa alá

Közeleg a Karácsony, a latin betűk könyveket ajánl a karácsonyfa alá, ezáltal a kortárs magyar irodalom idej terméséből merítve, azzal a...

Összes oldalmegjelenítés

2 4 8 5 4

kedvencek

[BÁRKA online](#)

[Gabó olvas](#)

[IRODALMI JELEN](#)

[KULter.hu](#)

.....
[Könyvesblog](#)

.....
[LITERA](#)

.....
[Librarius](#)

.....
[MŰÚT online](#)

.....
[PRAE.HU](#)

.....
[Pável olvasgat](#)

.....
[TISZATÁJ online](#)

.....
[Vörös Postakocsi online](#)

keresés ebben a blogban

Follow by Email

Google+ Followers

Reményi Györgyi. Watermark sablon. Működteti a [Blogger](#).

UPC CÉGES CSOMAG AKCIÓ

Fiber Power Business Pro csomagok +Fix IP cím akár 1.000Ft+ÁFA/hó!

Titkos szerelmi levelezés – Levendulás levelek 1. levél

2011. december 27. 08:00

címkék: Irodalom, Levelezés, Levendulás levelek

Van nekünk egy furcsa mániánk. Régi szerelmes leveleket gyűjtünk ádázul, megszállottan, hogy aztán a kacskaringós, szenvedélyes ákombákomok fölé hajolva zokoghassunk.

Puszik.hu társkereső

puszik.hu

Pardiróka, tesztek, fórumok, Regisztráció most 100% ingyenessel

Néhány hete a fülünkbe jutott, hogy László Horváth Gizella, röviden Gizi néni, a Rózsa utcából, fontos leveleket dugdos, mégpedig egy színészről és egy szobrász levelezését.

Három napja nem alszunk, csak zokogunk. Itt hever előttünk Báthorpataky Adél és Töbörzsöki Alfréd édes-savanyú levelezése, melyet képtelenek vagyunk nem megosztani a világgal, hogy láthassuk, hogy sírtok ti.

(Báthorpataky Adél: leánykori neve ismeretlen, született 1890 táján, színésznő, a legendás Levendél Társulat tagja, Báthorpataky Ferenc műgyűjtő felesége.

Töbörzsöki Alfréd: szobrászművész, született 1901-ben, Budapesten, soha nem nősült meg.)

Következő levél»

Alfikám,

tudom, mennyire utálsz érte, ha így hívlak, de ha te úgy gondold, fülembé súghatod azt, hogy te csecses bülbül, akkor énnekem jogom van az Alfikára. Mert nekem bizony nem teccik, hogy csecses bülbülnek nevezd, ámde magadat kardfarkú tigrisnek hívatnád, amilyen állat egyébb iránt nem létezik, ennek utána olvastam.

Tegnapi heveny viselkedésed különben is aggaszt, leginkább módfelett. Fél pár harisnyámat durván elcaparáztad, pedig tudván tudod, Ferenc vette azt Párizsban nekem, most magyarázkodhatok, hová lett s eme hazudozás nem tesz jót gyengélkedő lelkemnek.

Vagy talán úgy gondold, oly könnyű nekem, férjes asszonyként nem a férjemért sóhajtozni? Oly könnyű nekem itthon is színésznőnek lenni? A Ferenc jó ember, csak sok a pénze. Énnekem őt elhagyni nemigen lehetséges. S ezt te tudtad, mikor megostromoltál az öltözőmben egy szál rózsával és szenvedélyes bókjaiddal.

Alfika, a jövő héten hozd be azt a harisnyát nekem a színházba, ne kelljen könyörgőre fognom.

Úgy hiányzol, itt epedek a kanapén, fél harisnyában.

Adélod

(Jolinak pralinét adok mindig, hogy tartsa a száját a levélhordás miatt, de nem tudom, meddig tartja. Sose tetszett nekem a Joli, csak a bajom van vele.)

(1920)

A szerzők külön engedélyével. Folytatása következik.

Kapcsolódó cikkek:

- A legaranyosabb 100 éves levél a Téliapónak
- Az öngyilkos színész nő szerelme
- Kiderült, ki a legaranyosabb 100 éves Mikulás-levél írója

- Ajánlom 62
- +5 Ajánlás a Google-on
- |

1 NAP 1 KILÓ MÍNU SZ

Hogyan fogytam 17 kilót nem egészen egy hónap alatt. Nézze meg itt!

Titkos szerelmi levelezés – Levendulás levelek 2. levél

2012. január 6. 08:00

címkék: Irodalom, Levelezés, Levendulás levelek

Van nekünk egy furcsa mániánk. Régi szerelmes leveleket gyűjtünk ádázul, megszállottan, hogy aztán a kacskaringós, szenvedélyes ákombákomok fölé hajolva zokoghassunk.

Bizonyíték Isten léte?

 everystudent.hu

Íme 6 érdekes érv amellett, hogy valóban létezik Isten.

[«Előző levél»](#)

[Következő levél»](#)

Adél, maga édes,

hát egészen odavagyok! A székesfővárosban járva – a fotográfusnál voltam t.i. – a kávéházban, hol időmet mulatni olyannyira szeretem, egészen szerencsétlen baleset ért.

Egy pillanatra távoztam csak asztalomtól, s meggondolatlanul a fotójbe ejtettem a lapot, melyet olvastam épp, s reá a czvikkerem. A pincér (fene vigye a dolgát) merő szórakozottságból szabadnak vélte, s egy idősebb idegen urat tessékelt asztalomhoz. Nos, ez az úr – minő balszerencse – épp az én fotójombe kegyeskedett behelyezni becses üllepét, épp reá a czvikkeremre. Na, gondolhatja, én kérem czvikker nélkül csak tapogatózom, mint a denevér.

Miután a pincért alaposan leteremtettem, taxit hívtam, avval vittem ki magam az állomásra, s valaminő isteni szerencsének köszönhető, hogy a kupéban egyenesen Szomahaasy Erwin cimborámba botlottam. Hát kérem, engem a vasútról a Maróth ucczába az Erwin fuvarozott haza motorbiciklijének oldalkocsijában, és Adél, drágám, ne vessen meg, de én majd meghaltam abban a buta oldalkocsiban! Hogy az a motorbicikli minő zajjal közlekedik, én azt Magának el nem mondhatom; hát csak ordítottam egyre Erwinnek, hogy: – Lassabban, drága barátom, csak lassabban! – Erwin, mint aki megsiketült, csak bámult mereven maga elé, a bőr motoros sisakja két szárnya vadul lobogott a két füle mellett, ment avval a motorbiciklivel mindenre elszántan, rettentő gyorsan, én meg csak pattogtam ott mellette abban az ostoba oldalkocsiban, tudóm, s gyomrom mindegyre összekeveredett, s csak arra tudtam gondolni: – Ez itt a vég, kétségtelen. Node, végül csak megérkeztünk, s én köszönet helyett heves szavakkal pirítottam Erwin barátomra, ő meg végig sértve távozott, s most egész Erzsébetfalvát telekürtölte, micsoda háládatlan barátja vagyok én.

Adél, kis szívem, mennem kell most, számtalan teendőm elszólít, de kérem, remélem, úgy-e mihamarabb megajándékoz egy illatos levélkével?

Kelt Erzsébetfalván, 1920. július 20 án.

Maradok tisztelettel, s csókolom hófehér kacsóit – Alfréd

A szerzők külön engedélyével. Folytatása következik.

Kapcsolódó cikkek:

- Titkos szerelmi levelezés – Levendulás levelek 1. levél
- Különleges levelezésre akadtak
- Mostan színes tintákkal álmodom

• **Ajánlom** < 26

• **g+1** +2 Ajánlás a Google-on

•

|

LABVIEW - TÖLTSE LE

Hatékonyabb fejlesztés, grafikus programozás. Próbálja ki ingyen!

Titkos szerelmi levelezés – Levendulás levelek 3. levél

2012. január 21. 09:01

címkék: Irodalom, Kultúra, Levelezés, Levendulás levelek

Van nekünk egy furcsa mániánk. Régi szerelmes leveleket gyűjtünk ádázul, megszállottan, hogy aztán a kacskaringós, szenvedélyes ákombákomok fölé hajolva zokoghassunk.

1 nap 1 kiló mínusz

andrea-g.weebly.com

Hogyan fogtam 17 kilót nem egészen egy hónap alatt. Nézz meg itt!

[«Előző levél](#)

[Következő levél»](#)

Jaj, Alfikám,

úgy fárasztasz ezen állati hasonlatokkal engem, tapogatózó denevért én még soha nem láttam, pedig anyai nagyanyámnál volt éppen elég, a fene esett volna beléjük. No már a hideg is kirázott, minek kellett tenéked denevéreket emlegetni, írhattál volna inkább a tapogatózásról csak úgy, amit czvikkerrel meg anélkül is oly ügyetlenül cselekszel, hogy belésajdul a szívem.

Rettentő hévvel epekedek utánad és úgy nyom engem a lelkiismeret, hisz alig várom Ferenc távoztát Párisba, pedig Ferenc ezt meg nem érdemli. Ma délben az ékszerésznél jártam, mert fülönfüggőmből a kő kiesett, (tudod Alfikám, az is miattad, már fel sem merem emlegetni butusságaidat), s a róka arcú öreg megemlítette, hogy bizony a nagysága milyen szerencsés. Oly ostobán nézhettem, hogy rögvest el is magyarázta, Báthorpataky úr a minap egy csodás nyakéket vásárolt nála. Bizony elpirultam, Alfikám, elpirultam a szégyentől.

Ah, de minek is terhelem gyermeki lelkedet ezen fájó gondokkal, mikor van tenéked bajod elég (gondolok itten beteg édesanyádra) s most még a czvikkered is eltörött. Jaj, tán leveletem sem tudod elolvasni, no hát majd tapogatód, kedvesem.

(Joli ma fádul közölte énvelem, hogy bizony pralinéért ő nem tartja a pofáját, úgyhogy én meg ehhez tartsam magam. Mondd meg, Alfikám, mit csináljak övele? Bizony Isten megmérgezem!)

Mindenhol sajjó Adélod

(Tényleg nagyon sajjoghatott, mert a dátum olvashatatlan. Bizonyára 1920 nyara.)

A szerzők külön engedélyével. Folytatása következik.

Kapcsolódó cikkek:

- Titkos szerelmi levelezés – Levendulás levelek 2. levél
- Titkos szerelmi levelezés – Levendulás levelek 1. levél
- A legaranyosabb 100 éves levél a Téliapónak

• Ajánlom 20

• Ajánlás a Google-on

•

|

Titkos szerelmi levelezés – Levendulás levelek 4. levél

2012. február 6. 08:07

címkék: Irodalom, Levelezés, Levendulás levelek, Szerelem, Szerelmes levél

Van nekünk egy fura mániánk. Régi szerelmes leveleket gyűjtünk ádázul, megszállottan, hogy aztán a kacskaringós, szenvedélyes ákombákomok fölé hajolva zokoghassunk.

[«Előző levél»](#)

[Következő levél»](#)

Adél,

csattogó bülbülöm, egész rettenetes - Ferenc nálunk járt ma, s atyámmal közölte, föltett szándéka engemet Párisba mindenekefelett magával cipelnie. Szót ejtett arról, hogy bécsi művészakadémiai tanulmányaimhoz felette szükséges bejáratódnom egynémely párisi művészkörökben. Atyámmal hosszasán eldiskuráltak, s felelevenítvén a régi szép időket, kacagva szót ejtettek bizonyos gyermekkori kínos nervóz hajlamomról, mikoron kis fakardommal felindulásomban kakasunk nyakát szegtem, pusztán mert azt hittem, a szuszit is ki akarja taposni kedvenc fehér tyúkocskámból.

Adél, angyalom, tapintatlan beszélgetésük felingerelt, kis híján elragadtattam magam, nem is beszélve arról, hogy Ferenc alkalmatlan látogatásával meghiúsította mai légyottunkat. Ez fájit felette. Mi legyen továbbá, s hogy?

Egyetlenem, czvikkerem miatt ellenben ne aggodalmaskodjék, szereztem újat tegnap az optikusnál, s remélem, Ferenc is hamarosan jobb belátásra tér Páris dolgában. Kérem azért drágámat, járjon közbe érdekemben, mert énnekem Párisba mennem lehetetlen, hogy Adéloomat, életemet akárcsak egy hétig is ne lássam, nem, ez nem!

(Jolival próbáltam szót érteni, de hajlandóságot csak akkor mutatott, mikor megígértem neki, hogy legközelebb selyemcukorkát viszek neki a szatócstól, de ez olyan kínos nekem, lévén cukorbajos. Az a kotnyeles szatócs nagy nagy szemeket mereszt, mikor valami édességet vásárolok, s mentegőzéseimet oly offciózus pófával fogadja, akár egy adóellenőr.)

Adél, kincsem, üzenjen azért avval a lompos Jolival, hol, s mikor találkozhatunk.

Kelt Erzsébetfalván, 1920. augusztus 1 én.

Kacsóit csókolja - Alfréd

A szerzők külön engedélyével. Folytatása következik.

Kapcsolódó cikkek:

- Titkos szerelmi levelezés – Levendulás levelek 1. levél
- Titkos szerelmi levelezés – Levendulás levelek 2. levél
- Titkos szerelmi levelezés – Levendulás levelek 3. levél

• Ajánlom { 6

• Ajánlás a Google-on

•

|

PROMOTIE DE VARA
la toate produsele
de pe site!
NUMAI ACUM DISCOUNT
CU PANA LA 80%
pan la 15.0
B-FASHION
VEZI AICI >

HAYDN QUARTETS CONCERT

Haydn concerts by Kodály quartet Erdődy Palota July 4, 8, 11

„A komp elé vetem magam, ez bizonyos”

2012. március 3. 08:00

címkék: Irodalom, Levendulás levelek, Szerelem, Szerelmes levél

Van nekünk egy furá mániánk. Régi szerelmes leveleket gyűjtünk ádázul, megszállottan, hogy aztán a kacskaringós, szenvedélyes ákombákomok fölé hajolva zokoghassunk.

«Előző levél

Alfikám, szerelmem,

oly rettenet főfájás gyötör, aludni sem bírok, mióta levélkéd megkaptam. Ferencet lebeszélni hogyan is tudnám tervéről, előbb szelídítem Jolánt- azt a dögöt- kezesmalaccá, minthogy uram letegyen bárminő szándékáról. Márpedig ha te Párisba mész, én a komp elé vetem magam, ez bizonyos.

Gyere be hozzám a színházba, lelkem tükre, szombaton délután, hogy kieszeljük, mi légyen, a Tivadarnak majd viszek pálinkát, hogy ne fecsegye ki titkainkat. Ah, már látom is magam előtt csücsü ajakad, amint rebegi, ki az a Tivadar, mert bizonyára elfelejtetted, édes bolondom, hogy ő az az öltöztető, akire azt hitted leány, pedig férfiú az, csak kissé mellé sikerált. Hanem a kóristákat elkerüld, van köztük egy Duna-menti cselédlyány, az is mellé sikerált, de azt gondolja, kívánatos, mint a Mona Líza ülepe s pont te vagy a zsánere, úgyhogy csak osonjál be hátul, nehogy belébotoljál, mert azt magadról le nem szeded soha, én meg hiába is rúgdalnám, nem lesz attól büszkébb.

Alfikám, napom, lélekzetem, én téged mindennél és mindenkinél jobban preferállak, te vaksi egér, te szőke duhaj, te zseni, te! Hozzad be énnekem a harisnyámat s hozzad be énnekem tenmagadat, mert az életem nélkülöd semmit sem ér, a harisnya meg kell.

Szombaton Az elkóborolt leány-t énekelem, megtiltom néked a hallgatását , elég nekünk annyi szenvedés, amennyink van.

(Vegyél csak a Jolinak cukorkát, hadd egye a banya, amíg ájuldozik, addig sem jártatja a lepcsét.)

Bülbül

(1920)

A szerzők külön engedélyével. Folytatása következik.

Kapcsolódó cikkek:

- Titkos szerelmi levelezés – Levendulás levelek 1. levél
- Titkos szerelmi levelezés – Levendulás levelek 2. levél
- Titkos szerelmi levelezés – Levendulás levelek 3. levél

• **Ajánlom** 6

• **g+1** Ajánlás a Google-on

•

|

1 nap 1 kiló mínusz

andrea-g.weebly.com

Hogyan fogytam 17 kilót nem egészen egy hónap alatt. Nézze meg itt!